

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Filipa Dienstbiera, soudce JUDr. Tomáše Langáška a soudkyně Mgr. Veroniky Baroňové v právní věci žalobce: **M. C. H.**, zastoupen JUDr. Leošem Brantálem, LL.M., advokátem, sídlem Hasičská 551/52, Ostrava, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 8. 2019, č. j. OAM-358/ZA-ZA11-HA13-2019, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 20. 12. 2019 č. j. 63 Az 45/2019 - 31,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci a řízení před krajským soudem

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 23. 8. 2019 neudělil žalobci azyl podle § 12, §13 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a dále rozhodl, že doplňkovou ochranu pro existenci důvodů podle § 15a zákona o azylu nelze udělit, neboť žalobce spáchal vážný zločin (§15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu).

[2] Žalobce brojil proti rozhodnutí žalovaného u Krajského soudu v Ostravě. Dle žalobce nebyla jediným důvodem pro podání žádosti o mezinárodní ochranu snaha legalizovat na území ČR svůj pobyt. Před vycestováním z Vietnamu ho sledovala vietnamská policie pro jeho kritické postoje k vietnamské armádě a výkonu vojenské služby. Pokud by se mu tehdy nepodařilo z Vietnamu vycestovat, byl by bezpochyby zadržen a vyšetřován. Z obav před zadržením po celých 25 let také Vietnam ani jednou nenavštívil. O mezinárodní ochranu žalobce nepožádal dříve, neboť měl díky tehdejší legislativě trvalý pobyt, cítil se v bezpečí a navíc o možnosti požádat o mezinárodní ochranu nevěděl. O mezinárodní ochranu požádal poté, co mu byl vydán výjezdní příkaz a reálně tak hrozilo jeho vyhoštění do Vietnamu. Během pobytu v přijímacím středisku o své situaci hovořil s jinými vietnamskými občany a byl jimi varován, aby v pohovoru Vietnam

nekritizoval a uvedl pouze jiné, než politické důvody, neboť vietnamské tajné služby mají své lidi všude. O svých problémech a sledování policií proto původně nehovořil a tyto údaje sdělil až dodatečně, když si uvědomil, že jeho krajané přeháněli a v České republice se může cítit bezpečně. Správní orgán bez bližšího odůvodnění vyhodnotil jeho tvrzení o pronásledování z důvodu vyjadřování kritických názorů na situaci ve vietnamské armádě jako účelové, žádná další fakta se nepokusil zjistit a jeho žádost bez dalšího zamítl. Žalobce měl za to, že správní orgán nedostatečně prověřil jeho tvrzení o politickém pronásledování a nesprávně vyhodnotil jeho motivaci k podání žádosti o přiznání mezinárodní ochrany.

[3] Krajský soud žalobu neshledal důvodnou a zamítl ji.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[4] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (stěžovatel) kasační stížnost.

[5] Stěžovatel konstatuje, že krajský soud ve svém rozsudku přejal skutkové i právní závěry obsažené v rozhodnutí žalovaného, avšak pouze co do posouzení, zda byly či nebyly naplněny podmínky pro udělení azylu podle § 12, § 13 a § 14 zákona o azylu. Pokud jde o posouzení otázky, zda lze žalobci udělit doplňkovou ochranu, případně zda existují důvody pro její neudělení ve smyslu § 15a zákona o azylu, zatížil v tomto směru krajský soud své rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti, neboť z odůvodnění jeho rozhodnutí není úplně srozumitelné, zda závěry správního orgánu aproboval, nebo zda se splněním podmínek doplňkové ochrany ve smyslu § 15a zákona o azylu opomenul zabývat.

[6] Pokud by krajský soud závěry správního orgánu aproboval, nesprávně tak posoudil právní otázku, neboť na žalobce neměl být aplikován § 15a zákona o azylu. Stěžovatel odkazuje na rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 30. 8. 2016, č. j. 49 Az 71/2015 - 26 a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 2. 2017, č. j. 6 Azs 309/2016-28 a uvádí, že správní orgán i krajský soud zcela rezignovaly na posouzení individuálních aspektů vytýkané trestné činnosti žalobce (nezabývaly se individuálními okolnostmi).

[7] K přijatelnosti kasační stížnosti stěžovatel uvádí, že rozhodnutí krajského soudu obsahuje zásadní pochybení, které může mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. Krajský soud zatížil svoje rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti a nerespektoval ustálenou judikaturu. Navíc nelze vyloučit, že se tak nebude dít i v budoucnu.

[8] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že krajský soud se zabýval celým spisem a všemi skutečně uplatněnými žalobními námitkami. Stěžovatel v žalobě žádné námitky proti posouzení podmínek nemožnosti udělit doplňkovou ochranu dle § 15a zákona o azylu nevznesl. Jde tedy dle jeho názoru o nepřipustnou námitku dle § 104 odst. 4 s. ř. s.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[9] Nejvyšší správní soud nejprve hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení. Kasační stížnost byla podána včas a osobou oprávněnou, není však přípustná.

pokračování

[10] Dle § 104 odst. 4 s. ř. s. „kasační stížnost není přípustná, opírá-li se jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103, nebo o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl.“

[11] Nejvyšší správní soud již dříve uvedl, že: „ustanovení § 104 odst. 4 s. ř. s. nesleduje restriktci práv fyzických a právnických osob na přístup k soudní ochraně, nýbrž zachování kasačního charakteru řízení o kasační stížnosti. Po aktivně legitimovaných účastnících předcházejícího žalobního řízení lze spravedlivě žádat, aby na principu *vigilantibus iura* uplatnili veškeré důvody nezákonnosti správního rozhodnutí již v řízení před soudem první instance. Pokud tak neučiní, je legitimní, že z hlediska možnosti uplatnění argumentace v dalším stupni ponесou případné nepříznivé následky s tím spojené.“ (viz rozsudek ze dne 25. 9. 2008, č. j. 8 Afs 48/2006 - 155).

[12] Stěžovatel činí v kasační stížnosti sporným posouzení, resp. neposouzení aplikace § 15a zákona o azylu na jeho případ. Z rekapitulace žaloby uvedené v odstavci [2] tohoto usnesení však vyplývá, že stěžovatel v žalobě proti nesprávnému posouzení důvodů vylučujících udělení mezinárodní ochrany dle § 15a zákona o azylu nijak nebrojil.

[13] Stěžovatel netvrdí, že by v řízení před krajským soudem tuto námitku nemohl z nějakého důvodu vznést a jiné kasační námitky ve smyslu stěžovatelových výhrad k postupu a rozhodnutí krajského soudu kasační stížnost neobsahuje. Nejvyšší správní soud ji proto z výše uvedeného důvodu musel odmítnout jako nepřípustnou.

[14] Nad rámec Nejvyšší správní soud dodává, že ani krajský soud nepochybil, nezabýval-li se posouzením důvodů vylučujících udělení mezinárodní ochrany dle § 15a zákona o azylu, neboť řízení před správními soudy je ovládáno zásadou dispoziční, tedy dle § 75 odst. 2 s. ř. s. soud přezkoumává napadené rozhodnutí v mezích uplatněných žalobních bodů.

IV. Závěr a náklady řízení

[1] Nejvyšší správní soud z výše uvedených důvodů kasační stížnost odmítl podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s., za použití § 120 s. ř. s., ve spojení s § 104 odst. 4 s. ř. s., pro její nepřípustnost.

[2] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 3 s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s., podle kterého nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. října 2020

JUDr. Filip Dienstbier
předseda senátu